

D
Sygn. akt

IV.2.K.140/51.-

46
57

SENTENCJA WYROKU

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dn. 30 maja 1951 r. 19 r.

Sąd Okręgowy Wojewódzki dla woj. Wydział IV Karny
Grodzka / warszawskiego w W-wie Oddział

w składzie następującym:

Sędzia Woj. Jasionowski
Zawnicy: Perzyńska Franciszka, Migda Franc.
Protokolant M. Bęgacka

w obecności oskarżyciela publicznego prok. Niewiadomska

rozpoznawszy dn. 30 maja 1951 r. 19 r. sprawę:

1) B Y K O W S K I E G O Wiktor, urodz. 6.1.1914 r.
w Wilnie, syna Adama i Marii siostry (córki)

Oskarżonego o to, że w okresie okupacji w latach 1949 r. jako konduktor W.K.D. na linii Karczew-Jabłonna, pow. warszawski, idąc na rękę władzy państwa niemieckiego, działał na szkodę osób z pośród ludności cywilnej prześladowanych przez władze ze względów rasowych przez to, że spotkanego w kolejce ob. narodowości żydowskiej, nieustalonego nazwiska obrabował z kosztowności i pieniędzy, oraz po bił, a następnie na stacji Warszawa - Most oddał w ręce żandarmów niemieckiego, który w.w. ob. pozbawił życia, strzelając do niego z pistoletu.
to jest o przestępstwo, przewidziane w art. 1 p. 2 Dekr. z dnia 31 VIII 1944 r.

orzekł:

Wiktor Bykowski uznać winnym tego, że latem 1942 roku w pociągu na linii Karczew - Warszawa Most, idąc na rękę państwa niemieckiego i

Dekr. z dnia 31 sierpnia 1944r. skazać go na piętnaście lat więzienia, zaliczając na poczet tej kary areszt tymczasowy od dnia 11 listopada 1950r., ponadto na pozbawienie praw publicznych i obywatelskich praw honorowych na przeciag lat pięciu.-

Od uiszczenia kosztów sądowych skazanego zwolnić.-

U Z A S A D N I E N I E .

v

Na podstawie przewodu sądowego, winę oskarżonego Bykowskiego, że przeszkodził obywateleowi polskiemu, żydom o nieustalonym imieniu - nazwisku, opuścić pociąg w celu uniknięcia spotkania się z żandarmerią niemiecką, - należy uznać za dowiedzioną.-

Stan faktyczny ustalony na przewodzie sądowym przedstawia się następująco: na stacji Michalin do kierownika pociągu kolejki do jazdowej Karczew - Warszawa, to jest do świadka Wierzbickiego, przyszedł ów obywatel i prosił, by mu pozwolić przejechać do Warszawy, na co Wierzbicki zgodził się z tym, by obywatel ów przy parku Skaryszewskim zeskoczył z pociągu. Pociąg w tym miejscu idzie bardzo wolno, więc wyskakiwanie z pociągu nie przedstawało żadnego niebezpieczeństwa. Świadek Wierzbicki postawił ten warunek, by nie narażać wymienionego żyda na bezpieczeństwo spotkania z żandarmami, co groziłoby nawet utratą życia dla żyda. Gdy pociąg dojeżdżał do parku zjawił się w wagonie tym, konduktor Bykowski, który też należał do obsługi pociągu i był w stanie bardzo pijany m. Bez żadnego powodu wszczął sprzeczkę z żydem, nie pozwolił

38/48

twarz w Wiśle, co też żyd chciał zrobić i skierował się ku wodzie.-

Najprawdopodobniej, powstały wskutek rozbicia szyby hałas, zwrócił uwagę niemieckich żandarmów, którzy poczeli ścigać żyda i ostatecznie zastrzelili go.-

W sprawie brak jakich bądź dowodów, by oskarżony doniósł, lub wkażł niemcom żyda, co mu zarzuca akt oskarżenia. Żaden ze świadków okoliczności tej nie potwierdza. Słusznie stwierdza świadek Wierzbicki, że, gdy ludzie zobaczyli pokrwawionego żyda i uragającego mu pijanego oskarzonego, mogła powstać pogłoska, że to oskarżony pobił żyda i denuncjował, lecz dostatecznych dowodów na to nie ma; świadek Wierzbicki cały czas był przy oskarżonym i z całym naciskiem stwierdza, że faktu denuncjacji ze strony oskarzonego nie było.-

W świetle powyższych ustaleń, czyn oskarżonego należy zakwalifikować z art. 2 Dekretu z dnia 21 sierpnia 1944r. o wymiarze kary dla faszystowsko - hitlerowskich zbrodniarzy.-

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze, że przestępstwo oskarzonego pociągnęło za sobą zastrzelenie śmiertelne obywatela polskiego, następnie czego oskarżony musiał przewidywać i zdawał sobie sprawę, że prześladowając żyda, idzie na rękę okupantowi.-

*Perryńska
Aniela*